

De gelukzalige God

Hoe dit thema in 1 Timotheüs wordt ontvouwd

Reinhard Eberle

Hoe komt men erbij om zo'n thema te kiezen? Is *dit* aktueel, in het licht van enerzijds welvaart en overvloed, en anderzijds lijden en nood in allerlei vorm (zowel door oorlogen en natuurrampen als ideologische en godsdienstige twisten)? Zelfs de welvaart laat hoe langer hoe meer haar schaduwzijde zien in de vorm van allerlei ziekten en uitputting van de natuurlijke hulpbronnen.

Wat betekent "gelukzalig zijn" – die uitdrukking die zo ouderwets klinkt, en hoe kàn God ooit gelukzalig (d.w.z. volmaakt gelukkig) zijn, juist vanwege de genoemde kenmerken en toestanden van onze wereld? Is dit thema niet eerder iets voor filosofen en theologen, voor deftige mensen en niet voor de gewone sterveling?

Dat willen we aan de hand van de eerste brief van Paulus aan Timotheüs eens nagaan en proberen om een antwoord te vinden. Daarbij zullen we een wonderbaarlijke ontdekking doen, dat kan ik u van te voren al beloven. Een ontdekking die ons blijmoedig zal maken, ons geloof en vertrouwen op God zal versterken en laten groeien, aangezien wij – u en ik – onze God leren liefhebben en Hem des te meer zullen danken en loven, omdat Zijn wegen zóveel hoger zijn dan onze wegen en een veel heerlijker einddoel hebben dan wij ons zelfs maar kunnen voorstellen. Als wij op het woord van God vertrouwen en bereid zijn om er ons zonder voorbehoud aan toe te vertrouwen, dan hebben wij méér inzicht en wijsheid dan alle filosofen van de wereld bij elkaar (1 Kor.1:19-20). Dit alles echter slechts voorzover wij in ootmoedigheid en zuiverheid van hart deze kennis met leven zoeken te vullen.

Men kan een nieuwtestamentische brief op verschillende manieren benaderen en lezen:

1. vers-voor-vers;
2. pericoop-voor-pericoop;
3. thematisch;
4. men probeert één of meerdere gedachtensporen, hoofdlijnen van de openbaring Gods en van Jezus Christus erin te ontdekken, als een soort rode draad.

Ons thema zou zo'n verborgen spoor kunnen zijn. Laten we de draad eens oppikken.

1 Tim.1:11 *"volgens het evangelie der heerlijkheid van de gelukzalige God, dat mij is toevertrouwd"*.

DE GELUKZALIGE GOD

Dit vers spreekt over een evangelie der heerlijkheid van de gelukzalige God. De inhoud van dit evangelie is de maatstaf die aangeeft hoe wij ons in deze verloren wereld behoren te gedragen (vgl. 1 Tim.1:3-10). Wat voor maatstaf leggen wij eigenlijk aan, indien wij ons leven met alle beslismomenten en de door ons gemaakte keuzes beginnen te beoordelen en te observeren? Betrappen wij onszelf er dan op, dat wij helemaal niet weten wat dit evangelie der heerlijkheid van de gelukzalige God eigenlijk inhoudt? Dan vergaat het u niet anders dan het mij verging en nog steeds vergaat. Want elke dag opnieuw mag onze God ons heerlijker en gelukzaliger voorkomen vanwege Zijn sterkte en macht en Zijn ontferming over ons en over de hele mensheid. De brief begint dus met op de gelukzalige God te wijzen. Eindigt zij ook zo?

1 Tim.6:14-15 [Ik beveel je...] dat je dit gebod onbesmet en onberispelijk bewaart tot op de verschijning van onze Heer Jezus Christus, die de gelukzalige en enige Heerser, de Koning der koningen en Heer der heren op Zijn eigen tijd zal vertonen”

Ja, hier hebben we de tweede bevestiging, dat God gelukzalig is. Konden we ons God eigenlijk ook anders voorstellen? Konden we ons indenken, dat Hij *niet* gelukzalig zou zijn? Dan zou Hij als de god van de natuurgodsdiensten en de heidenen wezen. Lees de sagen van de oude Germanen, de Romeinen en de Grieken maar eens. Dat waren en zijn geen gelukzalige goden, maar despoten en tirannen, die in geen enkel opzicht lijken op de ware God die hemel en aarde heeft gemaakt en de mens heeft geschapen. De God die liefde is en licht en Geest. Onze God staat boven deze wereld. Hij heeft haar begin en einde vastgesteld. Die lopen uit op Hem die van Zichzelf zegt: “Ik ben de Eerste en de Laatste, de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde” – Jezus (Openb.22:13). Is dat niet wonderbaarlijk? Onze Here is het begin en het einde van de wegen Gods met deze wereld, de ontelbare machten en krachten in de hemelse gewesten inclusief (vgl. Kol.1:19-20, Efe.1:9-10).

Laten we naar de brief terugkeren. Zij staat als het ware in het kader van deze belijdenis: Onze God is een gelukzalige God! Laten we de brief eens uitpluizen om te zien of we een antwoord kunnen vinden op de vraag, hoe het mogelijk is dat God vandaag-de-dag al gelukzalig kan zijn. Want wanneer *Hij* gelukzalig is, dan kunnen *wij* het ook zijn en dan kan ons dat tot lichtbakens van het heil en van de redding in een om verlossing schreeuwende wereld maken. Dat is het doel dat wij ons met dit onderzoek hebben gesteld.

God is gelukzalig omdat:

1. Hij ongelooflijk barmhartig is.
2. Hij een middelaar heeft, die mens en God tegelijk is: Jezus.
3. Hij óns heeft.

4. Hij alle mensen redt en dit Zijn wil is.
5. Hij tenslotte alles nieuw zal maken en tot het leven zal leiden.

1. God is – in tegenstelling tot ons, mensen – ongelooflijk barmhartig.

Dit gedeelte begint in hoofdstuk 1:12 en eindigt in vers 17 met de doxologie van God, de Koning der eeuwen.

Paulus heeft het aan den lijve ervaren. Méér dan overvloedig is de genade Gods in zijn leven geweest (1:14). De grootste vervolger van weleer werd de vurigste belijder van Jezus in een nieuw tijdperk, het tijdperk van de gemeente van Christus. Zodoende werd Paulus tot een voorbeeld en een type van allen die ná hem Jezus zouden gaan toebehoren. In de verzen 15 en 16 bindt hij ons dit op het hart. Hij is tot troost voor u en voor mij, aangezien Paulus zichzelf als de eerste en grootste der zondaren kenschetst. Daarom is er hoop voor ieder mens. Waarom kan Paulus deze gevolgtrekking maken? Het antwoord viel hem gemakkelijk. Hij meende de God en Vader van Jezus Christus te *dienen*, terwijl hij Jezus vervolgde door mensen op te jagen en gevangen te nemen, die deze Jezus in hun hart droegen! Zoiets kan slechts een verblind mens doen, één wiens overleggingen, zoals 2 Kor.4:3-4 het uitdrukt, door de satan met blindheid zijn geslagen. Het toont ook aan, hoe groot de macht van de duivel en zijn trawanten is om de verlossing zozeer te bedekken dat zelfs wij de grootste moeite hebben om de vijand te weerstaan, ware er niet de barmhartigheid van onze God en van zijn Zoon Jezus Christus.

Jezus leert ons zelf om de vijanden lief te hebben.

Mat.5:44 Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief (zegent wie u vervloeken, doet wel degenen die u haten) en bidt voor wie u (smaden en) vervolgen.

Luk.6:27 Maar tot u die Mij hoort, zeg Ik: Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen die u haten.

Dat is nu precies wat God ook doet. Hij is geen God van willekeur, iemand die vandaag zó spreekt en morgen weer anders. Nee, God is waarachtig. Wat Hij verklaart, houdt Hij gewis en dat ook met betrekking tot de verordeningen en richtlijnen die Hij heeft gegeven. Als ik tegenover mijn kinderen mijn opvattingen en voorschriften iedere dag zou wijzigen en er mijzelf niet aan zou houden, dan behoefde ik mij er ook niet over te verwonderen, wanneer mijn kinderen er net zo mee zouden omgaan!

God neemt dus deze ijveraar Paulus en vormt hem om, kneedt hem op de draaischijf van het leven en maakt uit het vat van oneer een vat ter ere. Hij wordt een brief van Christus, die iedereen kan lezen en waaraan iedereen zich kan

DE GELUKZALIGE GOD

optrekken. *Hiertoe* is de ganse lankmoedigheid van Christus en de genade Gods meer dan overvloedig geworden, in trouw en in liefde (vers 16).

Daarom maken ook wij een kans, wij die niet dezelfde achtergrond als Paulus hebben. Ook voor u en voor mij is deze genade Gods genoeg. Ook tot ons komt zij overvloedig, als een overvloeiende beker. Is het niet werkelijk zo? Is het hele bestuur van ons leven niet doortrokken van genade? Indien we deze kijk op het bestaan hebben gekregen, dan wordt die kennis de grondslag voor onze eigen tevredenheid en gelukzaligheid. Wanneer men dan zelfs de zwakheden en nederlagen (naar de maatstaven van deze wereld gemeten) als wegen Gods mag kennen en ervaren die tot een positief eindresultaat voeren, dan, ja dan, benaderen we het doel van God. Dit is de heerlijkheid van onze Here en Hoofd, Jezus Christus. Dit was de weg die alle gelovigen in alle tijden zijn gegaan, een Henoch net zo goed als alle anderen. Hun weg was in de ogen van de wereld altijd moeilijk. Zijn wij niet het schoolvoorbeeld van de “losers”? Mij verging het in elk geval zo en zo vergaat het mij nog steeds. Men zou heel wat kunnen vertellen over scholing en beroep, talent en andere mogelijkheden om in de wereld iets voor te stellen en naam te maken. Maar dat alles is onvoldoende om God te kunnen behagen. Men heeft deze overvloedige genade, deze alles overtreffende barmhartigheid nodig om werkelijk te kunnen leven.

Dikwijls valt het ons moeilijk, soms zelfs bijna onmogelijk, om de situaties van het leven als uitingen van Gods genade op te vatten. Maar kijken we dan niet teveel naar de spannende situatie zelf, naar het gebeuren dat ons treft? Laten we toch naar Hem kijken, die voor Hij naar het kruis ging de belofte uitsprak:

“Als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken”
(Joh.12:32)

Dat wil zeggen: éérs met mee omhoog tot aan het kruis en vervolgens met mee omhoog tot op de troon van Zijn Vader. Vanuit deze beide polen beschouwd winnen Gods genade en barmhartigheid aan betekenis en licht. Hier is iets onvergankelijk in tegenstelling tot het vergankelijke van deze wereld.

*“Ik wist wel, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig,
groot van goedertierenheid en berouw hebbend over het kwaad”*

jammert en klaagt Jona verwijtend met betrekking tot Ninevé. Hun viel barmhartigheid ten deel, omdat zij zich bekeerden – omdat ze zich afkeerden van hun dode werken en zich wendden tot de éne God, die hemel en aarde gemaakt heeft. Wij echter mogen ons wenden tot God, die in Jezus de wereld met zichzelf verzoend heeft om zondaren te behouden (vers 15).

Vers 17 vormt de afsluiting van deze pericoop:

“De Koning der eeuwen nu, de onvergankelijke, onzichtbare, enige God, zij eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! (letterlijk: tot in de eeuwen der eeuwen). Amen!”

Paulus snakt naar woorden om God in alles de eer te geven, men bespeurt het direkt. In diepe dankbaarheid vangt hij deze lofprijzing aan. Hoe vaak zal hij in zijn leven niet aan het verleden gedacht hebben, toen hij deze God nog vervolgde, terwijl hij nu voor Hem en Zijn evangelie zelfs in de gevangenis zit, om uiteindelijk voor Hem te sterven. Nee, wij sterven de marteldood niet. Wij behoeven niet tot bloedens toe weerstand te bieden. En toch is deze lofprijzing ook op ons van toepassing. Als dit telkens opnieuw het getuigenis van ons leven mag zijn, dan is Jezus niet tevergeefs voor u en voor mij gestorven, dan heeft de genade ook in ons iets weten te bewerken, dan jubelt ook mijn hart dikwijls in stille vreugde en diepe vrede. Vergaat het u net zo? Zo niet, bidt dan tot God en vraag Hem of u Zijn wil en wegen op deze manier mag leren kennen.

“De Koning der eeuwen nu, de onvergankelijke, onzichtbare, enige God, zij eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! (letterlijk: tot in de eeuwen der eeuwen). Amen!”

Het is het gebed van een gelovig mens die het einddoel vast voor ogen heeft. Hij weet vanwaar al het gebeuren zijn betekenis krijgt en waartoe alles dat hem trof kon en moest dienen. Paulus drukt het in Fil.2:12 zó uit: tot eer van God, de Vader! En hoe goed, hoe schoon is het dat de heerlijkheid en eer van onze God uit Zijn barmhartigheid en genade bestaat! De eer van God is geen machtsvertoon in Zijn gerichten, geen demonstratie van het geweld van Zijn woord, waarbij alles moet vergaan indien *Hij* spreekt. Nee, dát is het niet. Op zo'n manier zouden *wij* misschien onze macht en eer ten toon spreiden en die proberen te bewijzen, God echter niet. *Zijn* eer is Zijn genade en barmhartigheid.

“Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, vol van genade en waarheid”

schrijft Johannes. Hoe prachtig zou het zijn indien dit ook van mij gezegd kon worden: Hij is barmhartig en oprecht, in zijn daden en woorden, in zijn gezindheid, in heel zijn aard. Dan ben ik een navolger van God en van Christus, dan leef *ik* niet meer, maar Christus leeft dan in mij.

2. God is volmaakt gelukkig omdat Hij een middelaar heeft, die mens en God beide is, Jezus.

“Want er is één God en één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus” (1 Tim.2:5).

DE GELUKZALIGE GOD

Hier komen we tot de kern van onze verlossing. Gods genade en barmhartigheid werden werkelijkheid in deze middelaar, Christus Jezus. Nee, het was geen eenvoudige zaak die hier tot stand moest worden gebracht. Allereerst wordt de uniekheid van Jezus naar voren gebracht: één middelaar. Er staan geen twee, en ook niet vele mogelijkheden open. Slechts deze éne is de weg tot God: Jezus.

Twee partijen worden hier ten tonele gevoerd: de mens en God. Terwijl de mens aanvankelijk in het beeld Gods was geschapen en uitsluitend aan God onderdanig was, is hij thans aan een andere macht onderworpen: de macht der zonde. Deze zondemacht ontvangt en verkrijgt in de mens haar hoogste ontplooiing en eer. Zelfs de boze geesten geloven nog in God en ook de satan weet van God en van Jezus af. Alleen de mens zegt: "Er is geen God" en zet zich in Gods plaats. Daarom kan ook alleen een mens tot antichrist worden. Ondanks alles is de mens nog altijd schepsel Gods. Daarmee zijn de beide partijen bekendgemaakt. De aan de zonde verslaafde mens en de in liefde wortelende God. Enerzijds egoïstische machtsontplooiing en eerzucht, anderzijds de buiten zijn oevers tredende, alles overvloeiende genade. Enerzijds de dood, anderzijds het onvergankelijke leven.

Nu staat daar een middelaar, die spreekt:

"Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt mij een lichaam bereid; in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zei Ik: zie, hier ben Ik – in de boekrol staat van Mij geschreven – om uw wil, o God, te doen" (Heb.10:5-7, vgl. Psa.40:6-8)

"Immers, zulk een hogepriester hadden wij ook nodig: heilig (grondtekst: vroom), zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven" (Heb.7:26)

"En nog veel duidelijker wordt het, als naar het evenbeeld van Melchizédek een andere priester opstaat, die dit niet geworden is krachtens een wet met een voorschrift betreffende vleselijke afkomst, maar krachtens een onvernietigbaar leven" (Heb.7:15-16)

Dat is de middelaar tussen God en de mensen, de mens Christus Jezus als Hogepriester Gods. Is Zijn offer een volmaakt offer? Is Zijn dienst een volmaakte dienst? Gaarne antwoorden wij: Ja, en jubelen in de God van ons heil. Wat bewoog Hem ertoe, om Zijn leven te schenken voor de zonde van de kosmos en de mensheid? Het was en is: onbegrensde liefde tot Zijn schepping en tot het voorwerp van Zijn vreugde, want groot was de vreugde toen de mens, Adam, eenmaal was geschapen. Hij kon deze schepping onmogelijk aan de macht van satan overgeleverd weten en laten. Vandaar Zijn lijden en sterven aan het kruis. Vandaar deze hogepriesterlijke dienst. Nog steeds is deze dienst niet ten einde,

nog steeds zijn niet alle dingen Hem onderworpen. Daarom is deze Middelaar nog altijd werkzaam en is Zijn dienst nog niet voorbij.

Wanneer de verzoening volbracht is, treedt de priester voor het volk en verkondigt die verzoening. Hij heft zijn handen zegenend op en verkondigt het heil van God. Met Christus Jezus is het net zo. Maar Hij heeft vandaag Zijn medewerkers. Wij, de zonen van God, verkondigen in Zijn plaats: Laat u met God verzoenen. Kan er eigenlijk iets heerlijkers, mooiers en groters bestaan?

Maar ook wijzelf hebben deze Middelaar nog nodig. Zolang wij ons nog in de zwakheid van het vlees bevinden, weert Hij als Middelaar alle aanvallen van de satan af (Rom..8:31). Indien God vóór ons is, wie zou ons dan nog kunnen beschuldigen?

God is gelukkig omdat dit middelaarschap alles omvat wat in de weeën van de dood en in doodsangst was gevangen. Alle terreinen van het heelal, alle mensen, alle gevallen geesten en demonen kunnen nu van deze doodsmacht worden bevrijd. Hoe staat het met u en mij? Zijn wij met deze Middelaar volmaakt tevreden? Houdt Hij wat Hij belooft heeft?

3. God is volmaakt gelukkig omdat Hij ons heeft.

Dit is pas echt een gewaagde uitspraak. Laten we nagaan of ze klopt:

“Dit schrijf ik u, hoewel ik vrij spoedig tot u hoop te komen. Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid. En buiten twijfel, groot is het geheimenis der godsvrucht: Die zich geopenbaard heeft in het vlees, is gerechtvaardigd door de Geest, is verschenen aan de engelen, is verkondigd onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid” (1 Tim.3:14-16)

Het is onmogelijk om hier een volledige uitleg van deze tekst te geven. Maar de hoogtepunten kunnen we kort belichten:

1. Het huis Gods is de gemeente van de levende God.
 2. Deze gemeente is pijler en fundament der waarheid.
 3. Het geheimenis der godsvrucht verwerkelijkt zich in iedere gelovige.
1. Het huis is de gemeente van de levende God. Dat wil zeggen, dat God in haar woont. God leeft in deze gemeente en kan binnen haar worden ervaren. Het is een uiteenzetting in beeldspraak van Efe.1:22-23:

“En Hij heeft alles onder Zijn voeten gesteld en Hem als Hoofd boven al wat is gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt”

DE GELUKZALIGE GOD

Wij zijn dus de volheid van Hem die alles volmaakt, die het AL volmaakt, die alles draagt door het woord van Zijn kracht. Volheid in geestelijke dingen heeft niet in de eerste plaats betrekking op de hoeveelheid maar veeleer op de kwaliteit. Daarom woont God ook in de gemeente. Wanneer hier van volheid sprake is, dan gaat het om Gods eigenschappen. Het gaat om Zijn liefde, hoop en geloof. God zelf kan in de gemeente tastbaar worden ervaren.

2. Deze gemeente is pijler en fundament der waarheid.

Dat doet ons vragen hoe dit mogelijk is, aangezien Jezus immers van zichzelf zegt: *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven*. Wanneer de gemeente de pijler der waarheid is, dan moet zij die waarheid steunen en ondersteunen. Zij vormt een bewijs van het feit, dat Jezus de Waarheid in persoon is. Zoals satan de Vader der leugens is, zo is Jezus de Waarheid, wat zeggen wil dat Hij het leven Gods meedeelt en het in zich draagt, zodat alléén Hij de weg tot God en tot een werkelijk zinvol leven vormt. Voor deze waarheid levert de gemeente een drievoudig bewijs:

- Zij is de *ondersteunende, dragende* pilaar. Want wat in de wereld niets is, heeft God uitverkoren (1 Kor.1:26-29). Desalniettemin lukt het God om zulke onwaardige mensen tot dragers van de zegen en tot overwinnaars van de dood en de zonde te maken.
- Zij is een pilaar die de macht en heerlijkheid van God *uitbeeldt*. Zoals de beide zuilen bij de ingang van de tempel geen dragende functie hadden, maar een getuigende functie, zo getuigt ook de gemeente van de waarheid van het leven Gods door het geloof.
- Zij is *fundament* der waarheid als een vaste grond, die niet wankelt of wegvalt. Zij is de rotssteen der waarheid. Uit haar blijkt dat de waarheid krachtig en waarachtig is.

3. Het geheimenis der godsvrucht verwerkelijkt zich in iedere gelovige.

Buiten twijfel, groot is het *geheimenis* der godsvrucht. Zo begint vers 16. Het gaat derhalve niet in de eerste plaats om de godsvrucht of de vroomheid *zelf*, maar om de *drijfveer* tot die vroomheid of om de *motivatie* van de vroomheid. Uit welke gezindheid komt vroomheid, het streven om God welgevallig te zijn, voort? Wat zijn de inwendige krachten en machten die tot deze vroomheid en de daaruit voortvloeiende godsvrucht leiden? Daarom gaat het. Elke andere uitleg blijft aan de oppervlakte steken en dringt niet tot het diepste wezen van godsvrucht en vroomheid door. Men kan vroomheid op min of meer geloofwaardige wijze via discipline en toneelspel ten toon spreiden. Men kan ook door middel van kennis en wetenschap vroomheid voorwenden. Maar op den duur kan de kracht die

daarachter schuilgaat niet verzwegen worden. De macht die erin werkzaam is en die onze vroomheid bepaalt zal vroeger of later aan het licht komen.

Het antwoord op de vraag naar het geheimenis is daarmee gegeven. God *zelf* is het geheimenis. God geopenbaard in het vlees. Dat is wat ons *leven* uitmaakt. Zoals God in Christus was, zo leeft God door Christus ook in *ons*. Alleen *dit* is de levenskracht, die een vroomheid en een gelukzaligheid teweegbrengt, waarop het welbehagen Gods kan rusten. Dan kan, net als bij Jezus, God ook van óns leven zeggen: U bent Mijn kind; in u heb Ik mijn welbehagen. En wij? In blijmoedige aanbidding van de Vader mogen wij antwoorden met: Abba (pappa), lieve vader! Ik meen dat wij hier iets bespeuren van de volheid en heiligheid Gods en van het doel waartoe Hij ons bestemd heeft, namelijk om het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden en om navolgers Gods te zijn.

Kan God nu reeds gelukkig wezen? Het feit dat Hij *zo'n* gemeente, *zo'n* huis bezit – een tempel waarin Hij leven en wonen kan – dat maakt Zijn gelukzaligheid uit. God zal eens alles in allen zijn. Vandaag wil en kan Hij dat al zijn in mij en in u. Daarom is Hij gelukkig.

4. God is volmaakt gelukkig omdat Hij alle mensen redt en dit Zijn wil is.

Met dit thema zullen we ons later opnieuw bezighouden. Hier zullen wij slechts enkele vragen stellen en die kort beantwoorden. We lezen in:

1 Tim.2:3-4 *Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen.*

En in:

1 Tim.4:9-10 *Dit is een betrouwbaar woord en alle aanneming waard. Ja, hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen.*

Dit zijn de beide passages in de Timotheüsbrief, die op de redding en het heil van alle mensen wijzen. Dat het Gods wil is om alle mensen te redden en hen als Heiland tegemoet te treden, met die waarheid kunnen alle gelovigen van allerlei pluimage instemmen. Jazeker, het is werkelijk Gods wil ! En aangezien dit nu de wil van onze Vader is, daarom moet het ook *mijn* wil zijn. Daarover is geen discussie mogelijk, of toch wel? De ganse reikwijdte van deze Goddelijke bedoeling wordt ons voorgelicht, als voedsel voor ons hart en ons geweten. Gedraag ik me overeenkomstig die wil?

Geen enkel leerstelsel is bij machte om de consequenties daarvan te reduceren of af te zwakken. Nergens wordt de wil van God ook zó duidelijk vermeld: wat Hij zich ten doel heeft gesteld, zowel vandaag als in de toekomst. Het gaat Hem *vóór* alles om de redding van de mensen. Zij die in het beeld en naar de

DE GELUKZALIGE GOD

gelijkenis Gods geschapen werden, moeten als eersten die redding ervaren. Vanwege de ongehoorzaamheid kwam de dood de schepping binnen (Rom.5:12 e.v.). Door de dood kwam de macht der zonde tot heerschappij en aan beide machten waren en zijn de mensen als slaven onderworpen. Derhalve staat hun redding in het heilsplan Gods op de eerste plaats.

Zal God Zijn wil echter ook ten uitvoer weten te brengen? Kan een mens zich blijvend tegen de dood verzetten? Neen! Kan een mens zich blijvend tegen de macht van de zonde verzetten? Neen! Heeft de mens in dergelijk opzicht een vrije wil? Neen, hij is een slaaf! Hoe geraakte hij in die toestand? Geschiedde dat vrijwillig? Neen, alle afstammelingen van Adam hadden geen andere keus. Wie heeft de mensheid in deze toestand gebracht? God of de satan? God.

Is de macht van de zonde overwonnen? Jazeker, door Jezus. Is de dood overwonnen? Jawel, door Jezus. Wat zorgt er dan voor dat de mens nog onder de heerschappij van de zonde blijft? Zijn eigen wil.

De vraag of God werkelijk alle mensen zonder uitzondering redt, zoals in de bijbeltekst wordt beweerd, komt daarom neer op de vraag, wiens wil krachtiger is: die van God of die van de mens. Het is een dwaze vraag.

Spr.21:1 Het hart van de koning is in de hand des HEREN als waterbeken. Hij leidt het overal heen, waar het Hem behaagt.

Jes.45:1-2 Zo zegt de HERE tot Zijn gezalfde, tot Kores, wiens rechterhand Ik gevat heb om volken vóór hem neer te werpen: de lendenen van koningen ontgord Ik; om deuren vóór hem te openen, geen poorten blijven gesloten. Ik zelf zal vóór u uitgaan en de oneffenheden effenen; koperen deuren zal Ik verbreken en ijzeren grendels verbrijzelen.

Wie bezit hiertoe de macht? God. Welk mens kon de macht der zonde weerstaan? Niemand. Wie kan derhalve de macht Gods weerstaan? Niemand!

Indien de mens echter beslist niet wil, wat dan? Respecteert God de wil van de mens die Hem wederstreeft? Dat doet God zonder twijfel. Hij bezit zelfs hoogachting voor de wil van een mens. Zal de wil van een mens in het gericht echter niet uiteindelijk capituleren en de macht van God niet moeten erkennen? Indien dit niet het geval is, dan heeft Jezus aan het kruis de zonde ook niet werkelijk overwonnen en de dood niet bedwongen. Want zolang er ook nog maar één enkel mens onder de heerschappij van de zonde leeft en daarvan nog een slaaf is, zolang is Jezus' overwinning ook nog niet volkomen. In dat geval zou Hij de overheden en de machten niet ontwapend hebben en over hen hebben getriomfeerd. Kol.2:15 was dan geen werkelijkheid.

Dit zou de leerstellige consequentie zijn, indien het juist was, dat slechts één enkel schepsel onder de heerschappij van de zonde, ver van God, zou moeten blijven leven. Neen, dit kan onmogelijk juist zijn. Jezus' overwinning is totaal, de

verzoening is geschied, de hogepriester heeft Zijn dienst volmaakt en met een volmaakt offer volbracht. De genade is verschenen, heilbrengend voor alle mensen. Dat is de blijde boodschap voor mens, wereld en kosmos.

*Psa.115:3 Onze God is in de hemel, Hij doet al wat Hem **behaagt**.*

*Psa.135:6 De Here doet al wat Hem **behaagt** in de hemel en op aarde, in de zeeën en alle waterdiepten.*

Indien de hierboven aangehaalde bijbelteksten kloppen, dan vragen wij ons nogmaals af of het God behaagt om Redder en Heiland te zijn.

*Jes.58:6 Is dit niet het vasten dat Ik **verkiez**: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken?*

*Jer.9:24 ...maar wie roemen wil, roeme hierin: dat hij verstand heeft en Mij kent, dat Ik de HERE ben, die goedertierenheid, recht, en gerechtigheid op aarde doe; want in zodanigen heb Ik **behagen**, luidt het woord des HEREN.*

*Ez.18:23 Zou Ik een **welgevallen** hebben aan de dood van de goddeloze? luidt het woord van de Here HERE. Niet veeleer hieraan, dat hij zich bekere van zijn wegen en leve?*

*Ez.18:32 Want Ik heb geen **welgevallen** aan de dood van wie sterven moet, luidt het woord van de Here HERE; daarom bekeert u, opdat gij leeft.*

*Ez.33:11 Zeg tot hen: zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, Ik heb geen **behagen** in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven, huis Israëls?*

*Micha 7:18 Wie is een God als Gij, die de ongerechtigheid (Hebr. misdaad, schuld) vergeeft en de overtreding van het overblijfsel van Zijn erfdeel voorbijgaat, die Zijn toorn niet voor eeuwig behoudt, maar een **welbehagen** heeft in goedertierenheid!*

Dit zijn allemaal bijbelteksten uit het Oude Testament. Inmiddels heeft de openbaring Gods echter zijn voltooiing gevonden in de Zoon (Heb.1:1). Golgotha en de verzoening der wereld zijn geschiedenis geworden, het is volbracht! De liefde Gods is zichtbaar geworden in de Zoon en in Zijn opoffering van zichzelf aan het kruis. Zou deze liefde haar krachten onnodig verspild hebben? In 1 Kor.13 worden de eigenschappen van de liefde opgesomd. Zij worden ons als maatstaf van ons eigen liefhebben voorgesteld. Zou God iets van *ons* verlangen en zich er *zelf* niet aan houden? Laten wij onze eigen denkbeelden en meningen alsjeblijft door het Woord Gods laten bepalen, dan is de vraag of God alle mensen zal redden geen vraag meer. Hij doet het en voert Zijn wil uit zonder ons te raadplegen.

5. God is volmaakt gelukkig omdat Hij uiteindelijk alles nieuw maakt en tot leven wekt

Dit vormt de afsluiting van onze overdenking. Nog steeds is het einddoel niet bereikt. Nog steeds ligt de schepping in barensweeën terwijl de mensen en de overige schepselen zuchtend uitkijken naar het leven, het ware leven Gods.

Het is niet een kwestie van *wanneer* (op welk tijdstip) iemand het nieuwe leven ontvangt. Dat probeert de vijand ons telkens opnieuw wijs te maken teneinde ons op dit tijdelijke leven vast te pinnen. Lukt hem dit dan heeft hij de overwinning al behaald. Gods tijden zijn echter geen seconden die zich tot minuten en uren, dagen, maanden en jaren laten optellen en die accumuleren. Nee, Zijn tijden zijn veel meer dan dat. Het zijn vóór alles heilstijden, heilsgelegenheden, werktijden die met de verlossende macht van onze God zijn gevuld. Hoe langer hoe meer maakt God zich van Zijn schepping meester en ontrukkt die totaal aan de macht van de satan, wiens nederlaag immers allang bezegeld is en die weet, dat zijn tijd spoedig gekomen zal zijn, waarbij hem zijn macht zal worden ontnomen, hij uit de hemelse wereld zal worden verdreven en op de aarde zal worden geworpen, opdat hijzelf leert zuchten, ver van Gods aangezicht verwijderd, in de tweede dood en in de poel des vuurs. Dat wil zeggen, dat God nog andere werelddagen tot redding en reiniging van de wereld en haar bewoners ter beschikking staan. Als dat niet zo was, welke zin zouden de toekomstige gerichten dan hebben, bezien tegen de achtergrond van de liefde en de waarachtigheid Gods? Alleen maar om Zichzelf te bewijzen?

Als het morgenrood van de opgaande zon lezen wij in 1 Tim.6:13:

1 Tim.6:13 (Voorhoeve) Ik beveel je voor God die aan alles leven geeft, en voor Christus Jezus die voor Pontius Pilatus de goede belijdenis betuigd heeft...

Het gaat om het eerste deel van dit vers. God, die aan ALLES het leven geeft, die alles levend maakt, ta panta, ALLES. Wij denken aan de alles opslokkende, dodelijke zwarte gaten, sterren en pulsars, kortom aan het heelal met zijn ontelbare sterren en zonnen. Daarbij tellen we de miljarden mensen op onze aardbol, de gestorvenen en gedoden, de zielen van de schepselen, de dieren en de planten. Dat alles werd niet voor de dood geschapen, maar om te leven in het aanzijn geroepen. Het vers spreekt over hen en over u en mij. God maakt alles levend en daarom is Hij gelukkig. Dit is immers ons thema en het versterkt bovendien het voorgaande punt. Indien de kroon van de schepping, de mens, als eerste uit de klemmende band van de zonde en de dood is bevrijd en levend is gemaakt, dan kan ook de rest van de schepping het leven Gods opnieuw ontvangen.

Indien de val van Adam tot gevolg heeft gehad dat de schepping aan de

zonde werd onderworpen, dan is de redding van alle mensen de voorwaarde en de garantie van de verlossing van de ganse schepping uit de vruchteloosheid en de macht van zonde en dood. Indien dus slechts één mens God zou kunnen weerstaan, dan zou ook de schepping deze vrijheid van de kinderen Gods niet kunnen bereiken en kunnen verwerven. God maakt levend. God wekt alles tot het leven, zoals de tekst ook kan worden vertaald.

Dit laat zien, hoe God levend maakt. Verwekking en geboorte worden ons als bekende beelden voor ogen gesteld. Verwekking en geboorte zijn de vrucht van twee mensen die elkaar liefhebben en met elkaar zijn getrouwd, waardoor ze één geworden zijn. Indien verwekking en geboorte geen vrucht van liefde vormen, dan is er sprake van verkrachting. God dwingt echter niemand. Maar de liefde blijft bestaan als de macht die nimmer een einde zal hebben (vgl. 1 Kor.13:8).

Zo maakt het Woord Gods ons duidelijk, hoe God levend maakt. Niet doordat Hij in macht en kracht, vreesaanjagend en onbarmhartig Zijn wil doorzet. Neen, zo niet. Hij heeft net zolang lief, totdat die liefde wordt erkend en er een “eenwording” plaatsvindt. Het tijdstip, waarop dit gebeurt is daarbij van ondergeschikte betekenis. Zalig is hij die dit nu al heeft ervaren en mag ervaren. Daarom zijn wij ook gezanten van Christuswege (2 Kor.5:20). Dit wat de manier betreft, waarop God levend maakt.

Nu moet nog beantwoord worden, welke hoedanigheid deze levendmaking bezit. Welk leven wordt bij een verwekking doorgegeven? Natuurlijk het leven, dat de verwekkers bezitten. De mens geeft menselijk leven door. En God?

Wanneer God levend maakt, dan kan Hij niet anders dan Zijn eigen leven propageren en doorgeven. Het is het volstrekt unieke leven Gods, dat ieder ontvangt die zich tot God wendt en die op Hem vertrouwt. Het is het hoogste, heerlijkste en geweldigste dat God kan wegschenken. Zichzelf.

Terwijl God eens een klomp aarde Zijn adem, Zijn geest inblies zodat deze tot een levende ziel werd, maakt Hij nu levend - niet door Zijn adem – nee, Hij schenkt zichzelf, Zijn eigen Goddelijke leven. Het is het onvernietigbare, onsterfelijke, de menselijke voorstellingswereld en fantasie te boven gaande leven Gods. Dit leven is thans de kracht in iedere gelovige, in u en in mij. Wisten wij maar iets van de dynamiek en de energie van dit leven af, dan zouden we de macht van dat leven een beetje in ons laten werken. Wij zouden wonderen van genade mogen ervaren.

Laten we deze overdenking hiermee beëindigen en nogmaals vragen: Is onze God een gelukzalige God? In vreze en beven, blijdschap en vertrouwen antwoorden we volmondig “JA”. Op vijf punten hebben we deze gelukzaligheid gegrond. Vijf is het getal van de genade en genade Gods is het, die ons draagt. Door genade ben ik wat ik ben: een kind van God, de Allerhoogste. Wij willen instemmen met het getuigenis van profeten en Godsmannen: Er is geen God als gij, die de zonde vergeeft en de overtreding uitdelgt.

DE GELUKZALIGE GOD

* * * * *